

KLAUS SCHWAB ,HUMANISTA' A KLAUS SCHWAB ,TERORISTA'

- CZ24 News | 1. srpna 2021

To, že ta vyrůstající technokratická dystopie asi zase vytahuje dědictví sociální demokracie, i když perversním způsobem, a tak v Evropě využívá stran Zelených a sociálně demokratických, aby realizovala ty své záměry, se dá racionálně očekávat.

Na jednoho muže jménem Kalus Schwab pohlíží ti skuteční věřící, fachidioti, liberální inteligence a institucionálně vyšlechtěná populace, jako na muže, kterému hluboce záleží na lidstvu. Vypadá to, že ti věří jeho varováním, že jsou poctivá, i když záhadná a prorocká. To Světové ekonomické fórum (Davos, kterému Schwab šéfuje) musí být konec konců založeno kvůli ohromné starosti o lidstvo, jelikož se převážně opírá o tu nejhumánnější instituci v lidské historii, tj. o Mezinárodní měnový fond. Tento Klaus Schwab je tedy humanista.

Tak to asi přesně vidí ty skuteční věřící; ti, kdo přijímají tu na první pohled uchvacující hodnotu Schwabovského ,rozlišování' mezi kapitalismem podílníků a kapitalismem 2.0, tj. kapitalismem všech zainteresovaných, kterou bychom měli být také uchvázeni.

Pak je tu druhý muž jménem Klaus Schwab, na kterého pohlíží zbytek světa a přemýšliví lidé ve světě jako na monstrum, kterým také je. Jako na toho šklebícího se Klause Schwaba, který se objevuje na obrazovkách chytrých telefonů a tabletů jako varování před nadcházející zkázou a už žádným návratem k normálu, jako na novou pandemii, která brzy udeří, a vlnu kyber-útoků. Tento Klaus Schwab je terorista velkého formátu, stejná postava jako Dr. Fauci (hlavní epidemiolog USA) a Bill Gates, tedy jako hlavní obsazení zlosynů v Jamesi Bondovi.

Ti lidé, kteří ještě neprodali základní sociální inteligenci za sociální kredit, si uvědomují, že když je člověk, který vysílá varování před katastrofami, nejlepší kámoš s těmi samými lidmi, kteří se chystají takové katastrofy vytvořit, tak to nejsou varování. Zrovna tak jako Fauci, který roku 2017 řekl, že během Trumpova funkčního období udeří masová epidemie. To nejsou varování, to je vyhrožování. A Schwab je jedním z hlasatelů těch výhružek; Schwab je terorista.

Proč je tak těžké pochopit, že Davos (WEF) dělá jediné to, co je v zájmu Mezinárodního měnového fondu MMF?

Představa ,sociálně odpovědného' kapitalismu není nic nového. Ta asi před 90 lety představovala centristické křídlo fašismu; to bylo pro připomínku ztělesnění korporatistického a technokratického ideálu až asi do 70. let, jak nás o tom poučuje úvod do Friedmanismu. V tomto smyslu lze říci, že USA a EU postupovaly dvěma odlišnými cestami, kdy EU se opírala o ideologii sociální odpovědnosti v konferenční místnosti.

V naší minulé práci v oblasti korporátní ideologie a státu Morálnost Velkého restartu: Eutanazizace nepotřebných jsme diskutovali o bifurkulačním rozcestí korporatistické představy o sociálním dobru, jako o typu kapitalismu zainteresovaných, která existovala paralelně vedle progresivistických ideologií. To se roztrubovalo jako důvod, proč není třeba žádného socialismu, jelikož co je dobré pro korporace, je dobré i pro společnost, protože tito průmyslníci potřebují silné komunity k vytváření stabilních podmínek a dobře placené dělníky, aby nakupovali produkty, které vyrábí. Taková bývala

éra kapitalismu před globalizací. Měli jsme tu i takové věřící v tento ideál, jako byl Henry Ford.

Pak přišla nová idea, jejíž prominentnost narůstala v americkém diskurzu do 80. let, kdy záleželo jen na závěrečném součtu účetních výkazů. Můžeme říci, že Friedmanovo období, které prorazilo do kultury v 70. letech, se konečně stalo hlavním proudem.

Nakonec se ale ta stará idea sociálního kapitalismu zase vrátila v novém přetváření a s novou značkou od Davosu (WEF) jako kapitalismus zainteresovaných neboli kapitalismus 2.0.

Kritický rozdíl, který snad ani nelze dostatečně podtrhnout, však spočíval v tom, že pro ISA (ideologický státní aparát) neexistuje žádný dlouhodobý plán kapitalismu zainteresovaných. Prostě používají výrazu ‚kapitalismus‘, aby zachovali sociální a ideologickou kontinuitu současného ztělesnění monopolního kapitalismu. V plánu mají ale zařídit přísně post-kapitalistickou společnost. To však není ta, jakou si vysnila levice, spíše ta, která vyvíjí nové technologie donucování a odlidnění spolu s misantropickým postupem přechodu z plutokracie do technokracie.

Jsou to skuteční věřící, kteří předpokládají, že lidé jsou dobří, když říkají dobré věci a dávají dobré sliby, a úplně ignorují staletí lidské historie nebo jakýkoliv vzhled do politické a sociální teorie: jak řekl britský historik lord Acton: „Veškerá moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně.“

Pro skutečnost, že zažíváme znovuzrození tohoto starého typu korporátních idejí, existuje důvod. Jelikož suverénní vlády a demokracie přestávají existovat, tak Friedmanův koncept externalizace nákladů, který je neotřesitelnou součástí současného paradigmatu, nemůže být už dále oficiální ideologií vládnoucí třídy.

Ve skutečnosti si musí tento přístup externalizace nákladů zachovat, když ten tvoří základ a vysvětlení jejich misantropického spiknutí. Paradigmata tím nejsou otřesena, směřují ke svému zhroucení a zkáze i se svými příznivci. To přinese vzestup toho, co Pareto nazýval rotace elit. Tak vidíme, že současná vládnoucí třída nepřistupuje k žádné změně způsobů. Spíše ty způsoby ale vidí jako novou demagogii.

A tak při povrchním pohledu vidíme ‚společnost zainteresovaných‘, které se chytla nově vládnoucí technokracie, zvláště ve světle automatizace a skutečnosti, že většina lidské populace bude nadbytečná a zbytečná. Přirozeně tedy společnost podílníků musí jako diskusní téma uhnout společnosti zainteresovaných.

A tak se od nás chce, abychom si mysleli, že existuje revoluční rozdíl mezi ‚starým‘ Friedmanovým konceptem společnosti vedené podílňiky, a tou novou společností vedenou zainteresovanými. Tyto líbivé řečičky začaly před desítkami let, když od nás chtěli, abychom se zamilovali do ‚Kapitalismu 2.0‘, kapitalismu s lidskou tváří atd. To se stalo oficiální ideologií sociální demokracie v poválečné éře a z těchto důvodů vidíme evropskou umírněnou levici (kterou by v USA nepatřičně zařadili jako ‚krajní levici‘) zdráhající se sešikovat se za agendou Velkého restartu, pokud ignorují skutečné potřeby pracujících, ať už organizovaných nebo ne.

Velké pokrytectví nebo Velký restart

Ti dva muži jménem Klaus Schwab jsou oba hlasy jeho různých čtenářů. Jakékoliv předvádění se zaměřením na humanitu, inkluzi, zlepšení životních podmínek a kontrolu moci korporací obsažené ve Schwabově knize ‚Covid-19: Velký restart‘ je jen pokryteckým pochlebováním k nalákání segmentu liberálních idealistů z institucionálně vyšlechtěné populace.

Davos (WEF) hostí fóra o ‚boji s globální chudobou‘ a vydává zprávy jako ‚Chudoba: včera, dnes a zítra‘. Vůbec by nemělo překvapovat, že jako hlavní mozkový trust Mezinárodního měnového fondu

se Davos soustřeďuje hlavně na zajištění progresivistické zástěrky pro redistribuci kapitálu směrem nahoru k těm samým lichvářským institucím, kterým slouží, i když to maskují jazykovými kličkami ve smyslu Orwellovského double-speaku. A je to koncentrace kapitálu nahoru od reálných kapitalistů – odlétání reálného kapitálu – která může za tu globální chudobu ze všeho nejvíc.

Obrázek: K vymýcení globální chudoby by stačilo věnovat 0,1 % HDP – tak proč jsme to ještě neudělali?

Světové ekonomické fórum (Davos) představuje svět vzhůru nohama takový, v němž politické instrukce a bílé knihy vyjadřují starosti o chudobu, ale pracuje ruku v ruce s tím spiknutím MMF k redistribuci bohatství směrem vzhůru. Zadušení místních pravomocí suverénních států se líčí jako ‚proti-korupční‘ a jako ‚transparentnost‘. Na zbídačující omezení přístupu ke zdravotní péči a ke službám občanům v rozvojových zemích se pohlíží jako ukazatele ekonomického růstu, i přes hlubokou příčinnou souvislost mezi zbídačením a chudobou, kterou přináší to strukturální vyladění.

Prezentují podvolení se rozvojového světa globální vládě, tj. údajnou stabilitu, jako přímo spojenou s mýcením chudoby – přičemž oba tyto vektory směřují opačným směrem.

Připomínáme, že čím více zemí se podvoluje systémům strukturálního vyladění, tím je ve skutečnosti těžší chudobu překonat. MMF až dosud svoji práci orientovala na dosažení geopolitické a geoekonomické monopolárnosti s jejím trans-atlantickým uzlem jakožto ústředím moci.

Ted' to vypadá, že se MMF a její transatlantický uzel musel vzdát svého záměru znovu nastolit jejich monopolární úchvat jako v 90. letech.

Pravdou je, že mnohé země udělaly při překonávání chudoby divy, což bývalo doprovázeno bojem proti MMF a vytvářením alternativ k MMF jako BRICS. To neznamená, že země z BRICS mají dobré úmysly, ale že úmysly mají jen máloco společného s čistým prospěchem pro dlužnické země, jde tu jen o prostý fakt, že se jedná o konkurující si zájmy.

Knihy Klausa Schwaba ‚Covid-19: Velký restart‘ je napsaná ve stejném stylu: to lamentování v ní nad ekonomickou krizí, se kterou se obyvatelstvo potýká, je lépe číst jako velebení. Popis nebezpečného procesu formování anti-utopie v této knize otevřeně se odkazující na dystopickou sci-fi Příběh

služebnice je třeba číst jako skutečné ‚řešení‘ pomocí nastražených pastí.

Mučení služebnic předstíranou popravou z anti-utopického seriálového dramatu ‚Příběh služebnice‘ zmiňovaného ve Schwabově ‚Covid-19: Velký restart‘

V knize Klausa Schwaba ‚Covid-19: Velký restart‘ se promýšlí nebo alespoň zmiňují všechna potenciální ‚zneužívání‘, ‚zločiny‘ a možnosti ‚anti-utopické budoucnosti‘ vzniklé ze sociálních politik Velkého restartu. V kapitole Makro restart v části 1.6.3 s podnadpisem ‚Riziko anti-utopie‘ (str. 167) se např. diskutovaly vize z nočních můr jako v televizních seriálech ‚Příběh služebnice‘, ‚Černé zrcadlo‘ i kritika dolování dat a dohledu z knihy ‚Dozorčí kapitalismus‘ od Shoshana Zuboffa.

Tyto anti-utopie se uznávají jako analogie k reálným a potenciálním důsledkům legislativy a korporátních politik, pod nimiž populace trpí a musí je snášet z rukou korporátní a vládní politiky v důsledku Velkého restartu.

Zde je ve formě takového mikrokosmu předveden celý Ideologický státní aparát technokracie (ISA) a to, co v určitých desetiletích teď funguje jako neo-liberalismus sám jak prostřednictvím stran 2. Internacionály, tak i Sorosových neziskovek a svazků neziskovek pod U.S. – AID a NED atd. až do nekonečna.

Dva muži pod jménem Klaus Schwab

Schwaba je nutno chápat jako někoho na způsob Dr. Mengeleho organizační psychologie a také ideologa nového systému, který zneužívá traumatizaci – teroristické činy a teroristické hrozby – aby zavedl přijímání nové reality v děsivé paralele s Dr. Naehringem z Prokletého ostrova od Maxe von Sydowa.

Od traumatu to všechno vychází a všechny dřívější zločiny, které se spáchaly proti lidskosti, se musí přes to trauma zaobalit jako zločiny, které lidstvo spáchalo samo na sobě a teď za to musí velice draze zaplatit. Ty zločiny vládnoucí třídy proti lidu se změny na zločiny, které spáchal lid, a teď to musí zainteresovaní (tudíž vlády, neziskovky a ušlechtilé instituce) – tj. vládnoucí třída – napravit. A ta nápravná opatření budou ze své povahy trestná a disciplinární.

ISA postmoderního světa kvůli své progresivistické ideologii uznává své současné nedostatky a pokouší se tedy od současného systému, který podporuje, odpoutat. To může být jak pomocí ideologie legitimizující systém, tak pomocí primární kritiky systému v porovnání s novým lepším systémem budoucnosti, ke které se směřuje. ISA se dnes legitimizuje na základě toho, co slibuje, že

v budoucnosti napraví.

Postava Dr. Naehringa z psychologického thrilleru Maxe von Sydowa z roku 2010 Prokletý ostrov

Davos (WEF) ve skutečnosti ani nepotřebuje poslouchat a vyslechnout si skutečné problémy obyvatelstva, ten může spoléhat na akademie plné profesionálních kritiků toho systému, který tito akademici sami vyprodukovali, k čemuž používají směsku ideologií a spekulací, aby syntézou toho vzniklo něco jako rozpoznání problémů obyvatelstva. Tím se vytváří iluze, že systém je pluralistický, když se k tomu využívají rozvinuté formy demagogické sociální psychologie a sociologie.

Ta technokracie, tj. moderní plutokracie během své transformace na nový typ oligarchie, se podobá fašismu v tom, jak využívá spoustu žonglování s pojmy a diskurzivního nálepkování hlásícího se k anti-kapitalismu a k sociální spravedlnosti, ale dělají to způsoby, kterými kopou pod sebe, jako to dělával i fašismus u moci, a přetvářejí ty pojmy na ideologické zbraně v zájmu rozhodně anti-sociálního a nespravedlivého technokratického leviatana.

Technokracie se od fašismu liší v tom, že využívá skutečnou levici, ale jen takovou pravici, která není populistická. To je vidět na Trumpismu v USA nebo na Le Pen ve Francii, když se tyto populistické pravicové strany staví proti lockdownům, maskám a povinnému očkování, zavírání podniků a proti karanténám ve stylu žaláře směřujícím k Velkému restartu přes Covid-19. Také to, že ta vyrůstající technokratická anti-utopie asi zase vytahuje dědictví sociální demokracie, i když perverzním způsobem, a tak v Evropě využívá stran Zelených a sociálně demokratických (tedy i Pirátů), aby realizovala ty své záměry, se dá racionálně očekávat.

Co je ještě horší, i centro-pravicové strany se už staly součástí tohoto spiknutí a když také postupují ruku v ruce s agendou Velkého restartu, tak ještě mohou získat pozitivní posilu od establishmentu médií centro-levicové (kulturní levice), která v současnosti definuje většinu Evropských a Západních médií.

A zase jsou to všechno politické strany, které se během vzestupu neo-liberalismu a globalizace po zničení Sovětského svazu halily po tři desetiletí i déle do závoje synergie mezi korporatismem a veřejností – postupujíc tak ve skutečnosti podle tradic různých fašismů, ač to nepřiznávaly.

Abychom toto téma zprůhlednili: fašismus a sociální demokracie sdílí téměř identický koncept politické ekonomie (synergie korporativismus s veřejností). Takže fašismus je sociální demokracie bez pluralismu nebo liberální koncepce lidských práv – nebo spíše sociální demokracie je fašismus, ale s pluralismem a s liberální koncepcí lidských práv – tudíž technokracie se nachází jakožto ve

startovním bodě ve sdílení politické ekonomie s fašismem a se sociální demokracií, kdy jen řečičkami velebí pluralismus a liberální koncepci lidských práv, přičemž ve skutečnosti používá fašistických metod nedemokratické a proti-pluralistické vlády. A proto tu máme ty dva muže jménem Klaus Schwab.

15. července 2021 z klipu Newsweeku, kde se vykresluje hnutí proti Agendě 2030 jako ‚krajně pravicové‘.

Navíc sociální média korporátních technokratů, která jsou oddána Velkému restartu, používají imaginární hrozbu ‚krajní pravice‘ a teď i ‚vakcinační zdráhavostí‘, aby prosazovala politiku cenzury nerozlišitelnou od totalitářství (ať už krajně levicového nebo krajně pravicového).

Podíváme-li se na cynickou perversi, s jakou Klaus Schwab v textu Velkého restartu kritizuje ten samý systém, který rozvíjí v rámci té samé knihy, která podbízí jeho přínosy a nevyhnutelnost, když ten přejímá, byrokratizuje, profesionalizuje, organizuje, podřizuje a přebírá pod kontrolu do své vymořující se anti-utopie to, co v jakési formě ‚sebekritiky‘ odsuzuje. Závěrečné poznámky jsou plné odkazů na články autorů a myslitelů, kteří se staví proti povstávající technokracii, kvůli níž Světové ekonomické fórum výhradně existuje, aby jí sloužilo.

Taková emotivním lichvářstvím vydírající ‚sebekritika‘ je metodou, jakou systém kontroluje potenciální kritiku systému. Jde o imitaci kritiky vedenou systémem a ve službách systému, kdy se tudíž kráčí spolu s právě těmi, kteří jsou líčeni v kritice. (Za komunismu se tomu říkalo ‚konstruktivní kritika‘.)

Protože běžní lidé už v systému, kde korporátní nadvláda vystřídala ústavní republiku, nemají žádnou politickou moc, tak ničivé náklady toho všeho budou přeneseny dolů.

Z těchto důvodů tedy vidíme, že existují dva lidé jménem Klaus Schwab.